

som ved alt Ryt, som man indfører, kan findes Mangler og Ulemper, som ville kunne afhjælpes, men det bør ikke hindre os i at gaa til det Nye, naar vi i det Hele taget maa erkjende det for udforligt og tillige erkjende dets store Vigtighed.

Derimod er der enkelte Punktter af den samme Afdeling, som angaa Paatale og Straf af Ulovligheder, ved hvilke Udvalget har havt en Del Betæneligheder, og nogle af disse have vi givet Udtryk i Endringsforslag. — I § 40 fastsættes der Straf for at have Redskaber tjenlige til Brændevinsbrænding i sin Besiddelse uden at have paavist dem for Toldvæsenet, og saa fastsættes der tillige, atnaar Redskaberne ogsaa have været benyttede til Brændevinsbrænding, erlægges desuden den for slig Ulovlighed fastsatte Bøde. Dette strider mod den hidtil gjældende Bestemmelse, som findes i Loven af 7de Februar 1851 § 21, hvor der fastsættes en betydelig højere Bøde for at have brugt saadanne Kar og Redskaber, end der i den foregaaende Paragraf er fastsat for at have havt dem i ulovlig Besiddelse, og saa tilføies der kun, at Vedkommende desuden skal erlægge „den Afgift, som ved slig ulovlig Mæstning er beviget“. Der fastsættes altsaa ikke, at disse Straffe skulle kumuleres, lægges sammen, for henholdsvis at have Redskaber i sin Besiddelse uden at anvende dem, og for at bruge dem. Hidtil har det altsaa været Tilfælde, at Straffen for Besiddelsen som for den ringere Forseelse absorberedes af Straffen for den større Forseelse, nemlig Benyttelsen. Jeg tror derfor ikke, at der nu, saa lidt som tidligere, da der jo er fastsat saa høi en Straf for Benyttelsen, er Ansig til at kumulere disse Straffe, og Udvalget stiller derfor Forslag om, at i § 40 sidste Linie udgaar Ordet „desuden“. Den anden Bestemmelse, jeg nævnte, nemlig at den Afgift, hvorfor Statskassen er bevogen ved slig ulovlig Mæstning, skal erlægges, staar vel ikke i denne Paragraf, men i en senere, og behøver derfor ikke at omtales her. Ligeledes er der i § 46 indført en ny Regel, idet der bestemmes, at Bøder efter denne Lov tilsvares af Brændevinsbrænderen, medmindre han godtgjør, at den strafbare Handling ikke kan tilregnes ham selv eller hans Folk. Den nuværende Regel findes i Loven af 7de Februar 1851 § 29 og lyder saaledes: „For alle i det foregaaende ommeldte Formuestraffe med Undtagelse af dem, der idømmes for Injurier, Vold og usømmeligt Forhold mod Kontroloplynet, indstaar Vedkommende Brændevinsbrænderi-Bruger, om Forseelserne

i hans Brænderi end ere begaaede af hans Folk uden eller imod hans Vidende eller Villie“. Der er altsaa ikke udtrykkelig bestemt, at han skal godtgjøre, at Overtrædelsen ikke kan tilregnes ham eller hans Folk, og naar dette ikke er udtrykkelig fastsat, at han skal godtgjøre det, saa gjælder efter den nuværende Lovgivning jordenalmindelige Regel, at Bevisbyrden i saa Henseende paahviler det Offentlige. Det er altsaa en ny Bestemmelse, som her søges indført, og ligesom den altsaa er i Strid med den tidligere Lovgivning, saaledes strider den ogsaa imod den almindelige Retsgrundsaetning, som jo er den, at retsstridig Hensigt eller tilregnelig Uagtsomhed maa bevises, ellers kan Ingen straffes, og Vedkommende skal ikke føre Bevis for, at han er uskyldig, men der skal føres Bevis for mod ham for at han er skyldig. Saavidt mig bekjendt findes der intet Steds i vor Lovgivning en saadan Bestemmelse, som her er foreslaaet, og ligesom den er stridende imod vor Lovgivning i det Hele taget, saaledes maa det ogsaa findes ubilligt at indføre denne Regel her. — I § 47 bestemmer Forslaget, at for det Beløb, hvorfor Statskassen er besveget, skal der gives Erstatning ved Siden af Bøden. Saa dette Punkt gaar Forslaget vistnok ikke vidt nok; det bør i Almindelighed siges, at det Tab, Statskassen har lidt, skal erstattes, selv om der ikke har fundet nogen Besvigelse Sted. Det er jo kun en simpel Erstatning og ikke nogen Tilleggsstraf. — Endelig fastsætter § 49, at Bøderne paalægges af Toldbestyrelsen medmindre den ønsker Sagen afgjort ved Domstolene, og ligeledes staar det Brændevinsbrænderen eller andre Vedkommende frit for at forlange Domstolenes Afgjørelse. Det vil vist være fornødent til denne Bestemmelse at tilføie, at en saadan Sag kan bortfalde, naar vedkommende Part, som har begjæret Domstolenes Afgjørelse, begjærer dette, saaledes at Toldbestyrelsen kan fratage Bøden, som den har itjendt, naar den har faaet nærmere Oplysning, og at Brændevinsbrænderen eller andre Vedkommende kan fratage det Sagsanlæg, han har begjæret, med andre Ord: Tilfalte kan tage Sagen tilbage, da det ikke er den Skyldige, som har anlagt Sagen, men Sag anlægges af Toldbestyrelsen, og derfor bør der være en Bestemmelse her om, at det skal staa den Vedkommende frit for paa ethvert Trin at afviescere ved Toldbestyrelsens oprindelige Afgjørelse af Sagen. Endvidere fastsættes, at saadanne Sager skulle behandles som offentlige Politisager; det er ikke nogen ny Bestemmelse, det svarer til nu gjældende Regler. Der bør saa